

Velký pátek, den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista, je dnem pokání zdrženlivostí i újmou.

Zákonem pokání a zdrženlivostí jsou vázány osoby od dovršení čtrnáctého roku věku; zákonem pokání újmou jsou vázáni všichni zletilí až do započatého šedesátého roku.

ŽEHNÁNÍ POKRMŮ O VELIKONOCÍCH

Toto žehnání souvisí se starou postní praxí, která zapovídala požívání nejen masa, ale i vajec a sýra. Pokrmy byly o Velikonocích žehnány pro jejich první domácí použití. Zvláštní symboliku má velikonoční vejce - symbol života. Žehnání pokrmů připomíná, že společenství se zmrtevýchvstalým Kristem u eucharistického stolu má pokračovat doma v hostině lásky - agapé.

Žehnání pokrmů se bude konat na Bílou sobotu v kostele sv. Petra a Pavla po večerní mši svaté.

KOSTEL SV. JANA
NEPOMUCKÉHO
ŠEMANOVICE

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB V ROCE 2018

- 13.05. - neděle v 15.00 - poutní mše svatá
- 10.06. - neděle v 15.00
- 05.07. - čtvrtek v 15.00 (slavnost sv. Cyrila a Metoděje)
- 05.08. - neděle v 15.00
- 23.09. - neděle v 15.00 (slavnost zjevení Panny Marie v La Salette)

Mělník Pšovka Záboří Vysoká Šemanovice Medonosy

POŘAD BOHOSLUŽEB VELIKONOCE 2018

Úterý - 27. března

18.00 - mše sv. v kostele kapucínů (nám. Míru).

Středa - 28. března

7.30 - mše sv. v kostele sv. Ludmily.

10.00 - mše sv. v domově důchodců.

Zelený čtvrtek - 29. března

18.00 - mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

Velký pátek - 30. března

10.00 - Křížová cesta v Liběchově. Začátek u kostela.

18.00 - Liturgie v kostele sv. Petra a Pavla v Mělníku.

Bílá sobota - 31. března

Od 10.00 do 12.00 a od 14.00 do 17.00 adorace Nejsv. Svátosti.

Od 10.00 do 12.00 příležitost ke sv. zpovědi.

19.00 - Velikonoční vigilie. Začátek před kostelem sv. Petra a Pavla. Prosíme, přineste si s sebou svíce!

Boží hod velikonoční - 1. dubna

8.00 - mše sv. v kostele na Pšovce

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku

9.30 - mše sv. v kostele ve Vysoké

11.00 - mše sv. v kostele v Záboří

Večerní mše sv. v kostele sv. Ludmily nebude.

Velikonoční pondělí - 2. dubna

9.30 - mše sv. v kostele Petra a Pavla v Mělníku.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.farnostmelnik.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Sv. LUDMILA

FARNÍ ZPRAVODAJ
VELIKONOCE 2018

Dnes, na celém světě církev, naplněná úžasem prvních učedníků, znovu hlásá: „Ježíš vstal z mrtvých!“ – „Vpravdě, vstal z mrtvých, jak předpověděl!“.

Starozákonní Pascha,

památka vysvobození židovského lidu z otroctví, dosahuje svého naplnění:

svým zmrtevýchvstáním nás Ježíš Kristus vysvobodil z otroctví hříchu a smrti, otevřel nám přístup do života věčného.

Sám Bůh, náš Pastýř, přišel, aby nás našel, a snížil se až k pokoření kříže, aby nás zachránil.

Zmrtevýchvstalý Pastýř napříč dobami neúnavně hledá nás, svoje bratry ztracené v pouštích tohoto světa. Znameními svého Umučení – ranami svojí milosrdné lásky – nás táhne na cestu, cestu života.

Přejeme Vám dobře prožité velikonoční svátky.

P. Jacek a P. Mirek

„Dnes církev opakuje, pje a volá: »Ježíš vstal z mrtvých!«. Jak je to možné? Petr, Jan a ženy přišli ke hrobu, který byl prázdný. On tam nebyl. Šli se srdcem uzavřeným v zármutku, smutní nad porážkou. Jejich Mistr, kterého tolik milovali, byl popraven a je mrtev. A ze smrti není návratu.

Anděl jim však říká: »Není tady. Byl vzkříšen« (Mt 28,6). Toto je primární poselství: »Byl vzkříšen.« Učedníci však zůstali celý den ve Večeřadle, protože měli strach, že se jim stane totéž, co Ježíšovi.

Církev uprostřed našich porážek nepřestává říkat našim uzavřeným a ustrašeným srdcím: »Zastav se. Pán vstal z mrtvých.« Pokud je však Pán vzkříšen, jak to, že dochází k takovým věcem jako neštěstí, nemoci, obchodování s lidmi, války, zmar, mrzačení, pomsty a nenávisť? Kde je Pán? Včera jsem telefonoval jednomu mladíkovi s vážným onemocněním. Je to velice vzdělaný, mladý muž, inženýr. Na znamení víry jsem mu řekl: »Neexistuje vysvětlení toho, co se ti stalo. Pohled na Ježíše na kříži. Tak jednal Bůh se svým Synem. Neexistuje jiné vysvětlení.« A on mi odpověděl: »Ano, ale Syn byl otázan a přitakal. Mě se však nikdo neptal, zda to chci.« - Je to skličující. Nikdo z nás není tázán, zda je spokojen s tím, co se děje ve světě, a zda chce nést kříž. Kříž je na postupu a víra v Ježíše upadá.

Dnes církev nepřestává říkat: »Zastav se. Ježíš byl vzkříšen.« Není to žádná fantazie! Kristovo vzkříšení není slavnost se spoustou květů. Ty jsou sice krásné, ale jde o mnohem víc. Jde o mysterium úhelného kamene, který byl zavržen, ale nakonec se stal základem našeho života. Kristus byl vzkříšen. To znamená, že v této skartační kultuře, kde platí, že všechno je na jedno použití a vyhazuje se, jakmile to není potřebné, se Ježíš, jenž je úhelným kamenem, který byl skartován, stává pramenem života. A také my, kteří jsme jakýmsi pozemskými kamínky na této zemi plné bolesti a tragédií, máme vírou ve Zmrtvýchvstalého Pána smysl i uprostřed spousty kalamit. Smysl vidět dál a říci: »Pohled není tu zeď. Je tady obzor, život, radost. Kříž je ambivalentní. Hleď kupředu, neuzavírej se. Ty jsi kamínek, který má v životě smysl, protože jsi s oním úhelným kamenem, kterého zloba hříchu skartovala.«

Co říká církev dnes na toliké tragédie? Právě toto. Odepsaný kámen nebyl odepsán doopravdy. Kamínky, které v onen úhelný kámen věří a lnou k němu, odepsány nejsou, mají smysl. S tímto pocitem církev z hloubi srdce opakuje, že Kristus vstal z mrtvých. Přemýšlejme o tom trochu. Každý z nás přemýšlejme o každodenních problémech, nemocech - ať svých vlastních či našich příbuzných - a přemýšlejme o válkách a lidských tragédiích, a jednoduše, skromně, bez květin, sami před Bohem a před sebou řekněme: »Nevím, co bude, ale jsem si jist, že Kristus vstal z mrtvých a vsadil jsem na to.« Bratři a sestry, toto jsem vám chtěl říci. Až se dnes vrátíte domů, opakujte si ve svém srdci: Kristus vstal z mrtvých.«

Emmauzy, cesta naděje

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes bych se rád pozastavil nad zkušeností dvou emauzských učedníků, o kterých mluví evangelista Lukáš (srov. 24,13-35). Představme si tu scénu: cestou se ubírají dva zklamaní a zarmoucení muži v přesvědčení, že za sebou nechávají hořkost jedné epizody se špatným koncem. Před oněmi Velikonocemi byli plni nadšení, přesvědčeni, že ony dny budou v jejich očekáváních i pro naději veškerého lidu rozhodující. Zdálo se, že Ježíš, kterému svěřili své životy, konečně stanul před rozhodující bitvou. Nyní, po dlouhém období příprav a skrytosti, měl vyjevit svoji moc. Toto očekávali, a nestalo se tak.

Oba poutníci chovali pouze lidské naděje, které jsou nyní rozbity na padrť. Kříž vztyčený na Kalvárii byl nejvýmluvnějším znamením porážky, která nebyla v jejich prognózách. Pokud by onen Ježíš opravdu byl podle Božího srdce, museli dojít k závěru, že Bůh je bezmocný, vydán na pospas rukám násilníků a neschopen odporovat zlu.

Onoho nedělního rána tak tito dva učedníci opouštějí Jeruzalém. Ještě mají před očima pašijové události a Ježíšovu smrt, a v duši se s těmito událostmi úmorně potýkají během povinného sobotního odpočinku. Slavnost Paschy, která měla dát zaznít zpěvu osvobození, se proměnila v nejbolestnější den jejich života. Opouštějí Jeruzalém, aby šli jinam, do poklidné vesničky. Působí dojmem lidí, kteří mají v úmyslu zbavit se palčivých vzpomínek. Skličeni se tedy vydávají na cestu. Tento scénář -

totiž cesta, která je důležitá už v evangelním podání - se stává ještě důležitější nyní, kdy se začínají odvíjet dějiny církve.

Setkání Ježíše s oněmi dvěma učedníky vypadá zcela náhodně; jako mnohá podobná setkání, ke kterým v životě dochází. Oba učedníci jdou pohrouženi do svých myšlenek a kdosi neznámý se k nim připojí. Je to Ježíš, ale jejich oči nejsou s to Jej rozpoznat. Ježíš tedy zahajuje svou „terapii naděje“. Na této cestě se uskutečňuje terapie naděje. Kdo ji dává? Ježíš.

Nejprve se ptá a naslouchá: náš Bůh není vtíravý. I když zná důvod jejich zklámání, dává jim čas, aby mohli hluboce zpytovat onu hořkost, která je spoutávala. Vyplyne odtud vyznání, které je refrémem lidského života: „My jsme však doufali... doufali jsme, ale...“ (v.21). Kolik zármutku, kolik nezdaru a ztroskotání se vyskytuje v životě každého člověka! V podstatě jsme všichni tak trochu jako oni dva učedníci. Kolikrát jsme v životě doufali, kolikrát jsme měli pocit, že jsme krok od štěstí, a potom jsme se zklamání ocitli na dně. Ježíš však provází všechny malomyslné, krácející se svěšenou hlavou. Chodí s nimi diskrétně a dokáže vrátet naději.

Ježíš k nim promlouvá především skrze Písma. Kdo bere do rukou tuto Boží knihu, nesetká se s příběhy snadného hrdinství a oslnivě podmanivých tažení. Pravá naděje není nikdy laciná, vždycky vede skrze porážky. Kdo netrpí, asi naději ani nemá. Bůh si nelibuje v tom, aby byl milován jako nějaký vojevůdce, který svůj lid táhne k vítězství a přitom utápí v krvi svoje nepřátele. Náš Bůh je nepatrným světlem, které září za chladného a větrného dne, a třebaže se Jeho přítomnost na tomto světě zdá křehkou, Bůh si zvolil místo, kterým všichni opovrhujeme.

Ježíš pak opakuje před oběma učedníky kardinální gesto každé eucharistie: vezme chléb, požehná, láme a dává. Nevyjadřuje snad tato řada gest celý Ježíšův úděl? A není snad každá eucharistie také znamením toho, čím má být církev? Ježíš nás bere, žehná, „láme“ náš život - protože láska neexistuje bez oběti - podává druhým, nabízí druhým.

Ježíšovo setkání s dvěma emauzskými učedníky je náhlé. Obsahuje však celý úděl církve. Sděluje nám, že křesťanské společenství není uzavřeno v opevněné tvrzi, ale ubírá se tím nejvíce vitálním prostředím, kterým je cesta. Na ní potkává lidi s jejich nadějemi a zklamáními, někdy zdrcujícími. Církev naslouchá příběhům všech, jak vystupují ze schránek svědomí, aby pak podávala Slovo života a dosvědčovala lásku věrnou až do konce. A tehdy se srdce lidí opět rozhoří nadějí.

Všichni jsme ve svém životě měli těžké a temné chvíle, kdy jsme šli sklíčení, zahloubáni, bez vyhlídek a před námi byla jenom zeď. Ježíš je vždycky vedle nás, aby nám dodal naději, rozehřál naše srdce a řekl: „Jdi dál, jsem s tebou, jdi dál.“ V tom spočívá celé tajemství cesty do Emmauz, že totiž i skrze zdánlivá protivenství jsme nadále milováni a Bůh nás nikdy nepřestává mít rád. Bůh vždycky kráčí s námi, vždycky, i v těch nejbolestnějších chvílích, v těch nejošklivějších chvílích i ve chvílích porážky - Pán je tam. A toto je naše naděje. V této naději jdeme vpřed. Vždyť On je vedle nás a jde s námi vždycky!

papež František

Ježíšovo zmrtvýchvstání

Život, který přináší Ježíš, není pouze životem po smrti. Ježíšovo zmrtvýchvstání láme nejen moc smrti na konci života, ale již nyní, tady a teď: „...nyní, když jste byli osvobozeni od hříchu,“ píše Pavel občanům Říma, „máte z toho užitek, totiž posvěcení, a čeká vás život věčný.“ (Ř 6). „Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“ (J 10,10) - to je Ježíšův program.

Kdo věří v Boha, může svobodně dýchat, protože před sebou vidí cíl. Snese hodně, protože ví, že Bůh má moc obrátit vše v dobré. Může litovat svých chyb a učit se z nich, protože má před sebou budoucnost.

Tento pozitivní životní postoj k sobě jako magnet přitahuje všechno světlé a povzbudivé: lásku, spokojenost, radost, uvolněnost, tolerantnost, něžnost, uzdravující síly. Vědomí zmrtvýchvstání napájí život jako bohatě rozvětvená vodovodní síť „proudy živé vody“ (J 7,37atd.). Tady a teď dokáže naděje proměňovat poušť v kvetoucí zahrady. Zkušenost osvobozeného života je „ochutnávkou“, „zálohou“ nového života. Historické zmrtvýchvstání Ježíše Krista jasně ukazuje: zmrtvýchvstání a věčný život nejsou žádné metafory a symboly, ale skutečnost. Skutečnost zahrnující celého člověka: tělo i duši, ducha i hmotu, individuálního člověka i celé lidstvo, zemi i celý vesmír. To je „totální život“.

V neděli 8. dubna celá Církev slaví svátek Božího Milosrdenství.

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

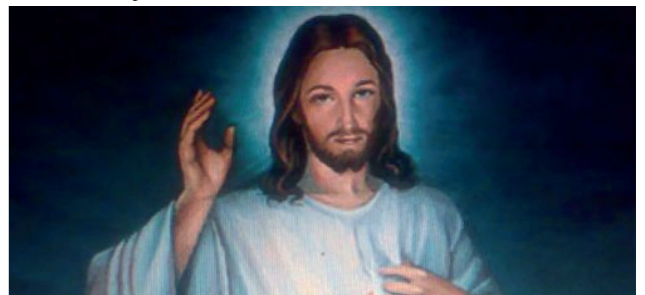
(modlí se na obyčejném růženci)

Na začátku Otče náš... Zdrávas Maria...
Věřím v Boha...

Na zrnkách místo Otče náš: Věčný Otče, obětuj Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa!

Na zrnkách místo Zdrávas Maria: Pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu!

Na zakončení (tříkrát): Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem!

Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně početých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků.

Demonstrace „Odvahu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod. **Trasa:** od autobusové zastávky Podolí-Pivovar ulicemi Vodárenskou a Chloumeckou směrem k hypermarketu Eva. Nejbližší termín: 31. března 2018 a 28. dubna.

Kontakt: Marie Snopková, tel.: 732846273.

Kéž nemusí být tolika dětem odpírán život a tolik matek a rodin nést hluboké zranění.

